

TRECUT

DUMINICĂ, 8 IUNIE 2014

Astăzi fac istorie.

Timpul se deplasează mai repede decât trenul ăsta suspendat, dar toate-s bune și frumoase, din moment ce stau în stânga lui Theo McIntyre. Îl cunosc încă din gimnaziu, când mi-a atras atenția în timpul vacanței. Mi-a făcut cu mâna și mi-a zis:

— Dă-mi o mână de ajutor, Griffin. Reconstruiesc Pompeiul.

Un puzzle al Pompeiului format din sute de piese, evident. Pe vremea aceea nu știam nimic despre Pompei; credeam că Vezuviul e ascunzătoarea secretă a vreunui conducător din cărțile cu benzi desenate. Mă captivaseră mâinile lui Theo care sortau piesele din puzzle în grupuri în funcție de nuanțe înainte de a începe, separau drumurile de granit de structurile ruinate, acoperite de cenușă. L-am ajutat cu cerul, încurcând norii între ei. În ziua aceea nu am progresat prea mult cu puzzle-ul, dar de atunci am ajuns să fim de nedespărțit.

Ieșirea de astăzi ne duce din Manhattan în Brooklyn pentru a verifica dacă comorile pierdute de la un târg de vechituri sunt într-adevăr atât de scumpe pe cât spune

lumea. Indiferent unde am fi, în Brooklyn sau în Manhattan, în curtea unei școli sau în Pompei, în această zi cu soț eu am de gând să schimb regulile jocului cu Theo. Sper doar că va fi de acord să joace în continuare.

— Cel puțin avem tot spațiul ăsta pentru noi, îi spun.

E aproape bizar cât de gol e vagonul de metrou. Dar nu-mi bat capul cu asta. Sunt mult prea preocupat imaginându-mi cum ar fi dacă aș putea împărți spațiul ăsta și oricare alt spațiu cu atotștiutorul ăsta căruia îi plac cartografia, puzzle-urile, animațiile video și descoperirea lucrurilor care-i motivează pe oameni. Când metroul e aglomerat, Theo și cu mine ne înghesuim unul în celălalt, șoldurile și brațele ni se presează și asta e aproape ca și cum l-aș îmbrățișa, doar că nu trebuie să mă desprind atât de repede. E nașpa că acum Theo stă exact în fața mea. Dar cel puțin am parte de priveliștea asta super mișto. Ochi albaștri care găsesc ceva de mirare în orice (inclusiv în reclamele de albire a dinților din metrou), părul blond care se închide la culoare atunci când e ud, tricoul *Game of Thrones* pe care i l-am cumpărat în februarie, de ziua lui.

— E mult mai greu să observi oamenii când nu sunt oameni, spune Theo; ochii lui mă fixează. Dar te am pe tine, cred.

— Sunt convins că la târgul de vechituri o să fie oameni interesanți. Cum ar fi niște hipsteri.

— Hipsterii sunt personaje, nu oameni, spune Theo.

— Nu-i face de rușine. Unii dintre ei au sentimente adevărate sub fesurile și pulovărele lor vintage.

Theo se ridică în picioare și face o tracțiune de toată jena la bară, creierul îi face rost de note bune, dar mușchii nu-l ajută prea mult. Se dă bătut, sare înainte și înapoi printre scaune ca un trapezist underground. Mi-ar plăcea să facă o tumbă spre partea în care stau eu și să rămână

locului. Se ține de bară și-și întinde piciorul pe scaunul aflat de cealaltă parte și tricoul i se ridică un pic, așa că arunc o privire piezișă la pielea expusă în timp ce continui să fixeze rânjetul lui Theo. S-ar putea să fie ultima zi când o pot face.

Trenul se oprește legănându-se și, într-un final, coborâm.

Manhattan e acasă gen, așa că Theo nu spune nicio dată o vorbă rea despre el, dar știu că și-ar dori ca zidurile lui să fie pline de graffiti așa cum sunt ele aici în Brooklyn, luminate de soarele verii. În drum spre târgul de vechituri, Theo le indică pe preferatele lui: un băiețel în alb-negru traversând literele colorate și îngroșate ale cuvântului „VISEAZĂ“, o oglindă care nu reflectă nimic, cerând insistent, cu litere italice al naibii de îngrijite care rivalizează cu scrisul de mână perfect al lui Theo, să fie găsită cea mai frumoasă fată din țară, un avion zburând în cercuri în jurul Neptunului, care e atât de fantastic încât să nu-mi activeze frica de zbor, cavaleri așezați în jurul Pământului ca și cum acesta ar fi masa lor rotundă. Niciunul dintre noi nu știe ce-ar trebui să însemne, dar arată al naibii de mișto.

Până la târgul de vechituri, aflat pe lângă Râul de Est, drumul e lung și dogoritor. Theo ochește o dubă cu răcoritoare și dăm câte cinci dolari fiecare pe pahare de limonadă cu gheață, numai că din mâzga dulceagă n-a mai rămas mult, așa că suntem obligați să mestecăm gheață ca să supraviețuim căldurii.

Theo se oprește la o masă cu articole *Star Wars*. Când se întoarce spre mine, fața i se încrețește.

— Șaptezeci de dolari pentru sabia laser?

Vocea interioară a lui Theo e nașpa. Asta-i o problemă.

Vânzătoarea de patruzeci și ceva de ani ridică privirea.

— E o sabie retrasă din comerț, spune ea fără ezitare. E rară și ar trebui să vă cer mai mult.

Pe tricoul ei scrie „PRINȚESA LEIA NU E DOMNIȘOARA AFLATĂ LA ANAGHIE PE CARE O CAUȚI“.

Theo îi întoarce privirea cu un zâmbet lejer.

— A făcut cineva o mișcare gen Obi-Wan și i-a tăiat cuiva brațul?

Cunoștințele mele despre toate chestiile legate de *Star Wars* sunt cam limitate și același lucru e valabil pentru cunoștințele lui Theo despre toate chestiile legate de *Harry Potter*. El e singura ființă umană de șaisprezece ani care nu e captivată de băiatul vrăjitor îndrăgît de toată lumea. Într-o noapte ne-am certat o oră întreagă cine ar învinge într-un duel între Lordul Voldemort și Darth Vader. Mă mir că încă suntem prieteni.

— Capacul locașului pentru baterii sare ușor și din câte se pare, copiii nu se pot abține să nu și le bage naibii în gură, spune femeia.

Ea nu mai vorbește cu Theo. Vorbește cu un tip de vârsta ei, la fel de nefericit, care nu e-n stare să pună în funcțiune un ceas cu alarmă R2-D2.

— Bine atunci.

Theo o salută și mergem mai departe.

Timp de câteva minute (patru, mai exact), ne plimbăm aiurea.

— Am terminat aici? întreb.

E cald, mă topesc și am văzut fără doar și poate că unele dintre comori sunt mult mai scumpe decât ar trebui să fie în mod legal.

— Am terminat pe naiba, spune Theo. Nu putem să plecăm cu mâna goală.

— Păi, atunci cumpără ceva.

— De ce nu-mi cumperi *tu* ceva?

— N-ai nevoie de sabia aia laser.

— Nu, prostule, cumpără-mi altceva.

— Să plec de la premisa că și tu-mi cumperi ceva?

— Mi se pare corect, spune Theo.

Își pipăie ceasul cel periculos. Adevărul e că-i periculos pe bune, în sensul că purtarea lui nu e lipsită de pericole și nici măcar nu sunt sigur cum sau de ce a fost fabricat, pentru că limbile lui ascuțite de cadran solar au zgâriat trupul unor oameni care nu suspectau nimic – inclusiv pe al meu – de suficient de multe ori încât ar fi cazul să-l arunce în foc, să-l facă praf și apoi să-l dea în judecată pe fabricant. Cu toate astea, el continuă să-l poarte pentru că e altfel.

— Hai să ne vedem la intrare în douăzeci de minute. Ești gata?

— Start.

Theo o ia la fugă, cât pe ce să se izbească de un bărbos care poartă o fetiță pe umeri. Dispare în câteva secunde. Verific cât e ceasul pe telefon – 4:18, număr cu soț – și o tulesc în direcția opusă, într-un labirint aerisit plin de relicve scoase la vânzare de oameni. Trec în fugă pe lângă coșuri cu adidași vechi, rânduri strâmbe de oglinzi pătate, o cameră a oglinzilor murdară, stâlpi cu șaluri de cașmir pashmina cu modele florale, umflate de un ventilator nevăzut și găleți cu scoici vândute alături de pensule.

Scoicile sunt destul de mișto, cred, dar nu strigă nici pe departe „Theo!”

Cam după un minut, ajung într-o zonă a pieței care *chiar* vorbește pe limba lui Theo. O capcană de vise cu un cerc confecționat din lemn de salcie și lăcuit în nuanța lui favorită de verde. O masă întregă cu vapoare micuțe în recipiente de sticlă. A citit de curând detalii despre ele în speranța că va putea face și el unul, doar că știu că el vrea să aibă o navă spațială în interiorul sticlei, pentru că el trebuie să le imprime lucrurilor specificul Theo.

Încă mai am la dispoziție tot timpul din lume – asta dacă lumea ar avea de oferit numai douăsprezece minute. Păcat că nu prea e pasionat de fantasy, pentru că deschizătoarele de scrisori de aici sunt destul de marfă și într-un fel sper să fi găsit deja această tarabă și să mă surprindă cu unul, preferabil cu cel conceput să arate ca o teacă de sabie, sau acesta cu mâner de os. E-n regulă, pentru că am tot timpul din lume... De fapt, chiar acum, nu am, pentru că potrivit telefonului meu, mai am doar nouă minute, un număr impar care mă face să mă simt foarte anxios, așa că mă scarpin în palmă în timp ce o iau iar la fugă. Într-un fel, mă întorc într-o lume cu mai multe lipsuri. Deocamdată, Theo nu are la ce să folosească oale și tigăi destinate micului dejun, din moment ce înfulecă fericit boluri de cereale cu suc de portocale și în mod clar nu are nevoie de unelte de grădinarit, poate doar dacă ar fi însoțite de instrucțiuni despre cum să cultive mai multe jocuri video și aplicații pe gratis.

Apoi dau lovitura.

Puzzle-uri.

Arunc din nou o privire la telefon: au mai rămas șase minute. Nu mai sunt anxios, ci entuziasmat. Știu, din faptul că am petrecut suficient de mult timp acasă la Theo, că nu-l deține pe niciunul dintre acestea: un hambar steampunk luându-și zborul cu ajutorul unor aripi construite din resturile unui satelit, sania moșului, trasă pe sub apă de delfini (nu vreau să știu ce se ascunde în acele pachete de cadouri, dar mi-ar plăcea să aud părerea lui Theo), un puzzle 3D al unei mingi de fotbal, iar partea mișto e cea 3D, însă partea cu sportul e mai puțin mișto. Nu știu cum stă Theo la capitolul puzzle-uri 3D, dar asta nu arată ca o „lovitură de început“ – ha.

Bum, gata, știu. Al patrulea din rând de pe masă: Corabia Blestemată a Piraților. Pirații sunt aruncați peste bord

de furtună și de marea învolburată, unii dintre ei încearcă să se cațere înapoi pe vas, iar altcineva atârnă de pasarelă. Știu că Theo va inventa o poveste excelentă pornind de la asta. Vânzătorul dă drumul puzzle-ului într-o pungă maro de plastic și, cu toate că e doar nouă dolari, îi îndes hârtia de zece în mâini și o tai înapoi.

Theo mă așteaptă la ieșire, cu spatele lipit de zid ca să se ascundă în umbră, ca un vampir care a stat prea mult pe afară – sau a ieșit prea devreme? Nu-l învinovățesc. Suntem amândoi transpirați.

— Au mai rămas două minute! Hai s-o ștergem dracului de aici înainte să luăm foc sau mai rău, ca tu să te alegi cu arsuri.

Pe drumul de întoarcere spre metrou, singurul indiciu cu privire la cadoul lui e o cutie. E un cub perfect. Habar n-am ce ar putea să fie. În subteran suntem protejați de soare, dar zăpușeala platformei aglomerate e insuportabilă în felul ei, ca și cum ne-am fi instalat tabăra în vârful unui vulcan și am sta închiși în cort. Reușim să supraviețuim cumva așteptării de șase minute și, odată ce metroul își deschide ușile, alergăm spre bancheta din colț înainte ca doi tipi care par să fie studenți să ocupe locurile pentru ei. Aerul condiționat e dat la maxim, iar eu mă simt mult mai bine.

— Cadouri? întrebă Theo, arătând spre punga mea cu degetele făcute pistol.

— Tu ai terminat primul cumpărăturile, așa că arată-mi tu întâi, îi spun, apropiindu-mi ceva mai mult piciorul de al lui astfel încât genunchii să ni se poată atinge ca din întâmplare.

— Nu prea știu ce fel de logică e asta, dar fie, spune Theo.

Îmi dă cutia cea mică și ceea ce-i în interior nu e atât de greu și alunecă încolo și înapoi în timp ce-o scutur în mâini. O deschid și scot o figurină reprezentând pe cine

altcineva decât pe Ron Weasley, prietenul cel mai bun al lui Harry Potter.

— Ce părere ai? întreabă Theo. Știi că el e personajul tău preferat așa că s-ar putea să-l ai deja, dar m-am gândit că ăsta e mișto, mai ales că are asprimea aia a celui căruia i-a fost dat să trăiască zile mai bune.

Dau din cap. E adevărat: această figurină Ron Weasley e un pic uzată, vopseaua de pe părul roșcat și de pe manția neagră e sărită. Dar nu e personajul meu preferat. E o greșeală facilă, pentru că Ron e preferatul meu din trio – îmi pare rău, Harry, îmi pare rău, Hermione – dar nu e ca și cum s-ar fi făcut figurine după personajele care au fost vii și importante într-o singură carte. Însă preferatul meu absolut din serie, din orice carte, de fapt, e Cedric Diggory. Când Cedric a murit la finalul Turnirului celor Trei Vrajitori am plâns mai mult decât aș fi putut să recunosc față de oricine. Moartea lui Cedric e fără îndoială cea mai dureroasă pierdere suferită vreodată. Dar e-n regulă, nu e ca și cum eu aș ști la sigur cine e personajul preferat al lui Theo din *Star Wars*. Îmi vine să zic că e Yoda, dar până și mie îmi sună stupid asta. Intenția contează.

— Extraordinar, spun. Și n-o am încă, așa că mersi. Mă întreb dacă proprietarul de dinainte s-a plictisit de serie și l-a amanetat pe micuțul ăsta pentru cincizeci de cenți, gen. Pierderea omului și toate alea, cred.

— Bun. E rândul tău.

Mi-e dor de spațiul gol al garniturii cu care am venit încoace, sunt hiperalert la gândul că există spectatori anonimi care ne urmăresc făcând schimb de cadouri și care trag propriile concluzii cum că noi suntem probabil împreună. E nasol că se înșală. E de două ori nasol că există posibilitatea ca, după ziua de azi, Theo să fie prea speriat până și să rămână prietenul meu.

Theo scoate puzzle-ul din pungă și ochii i se măresc.

— Măi să fie. Opt sute de piese. Trebuie să-l asamblăm împreună.

— Care-i povestea din spatele lui?

Theo îl studiază pentru un moment.

— Este despre iminenta apocalipsă a piraților-zombi, clar.

— Clar. Spune-mi, cum se face că pirații sunt afectați primii de virus?

— Virusul zombi a existat dintotdeauna, dar oamenii de știință au știut că trebuie să-l țină cât mai departe cu putință de uscat. Știau că prin natura lor, oamenii sunt proști și plictisiți și că ar fi în stare de orice, cum ar fi să dezlănțuie iadul pe pământ, dacă asta ar însemna să nu trebuiască să se mai ducă luni dimineața la fundătura aia a lor de serviciu. Oamenii de știință au izolat virusul pe o insulă – îi redactez numele pentru că nu-ți pot încredința acest secret, Griff – dar n-au ținut cont de posibilitatea furtunii turbate pe care o vezi aici distrugând insula și eliberând virusul până când a ajuns să fie purtat prin aer, afectându-i mai întâi pe pirații călători. Mă rog, infectându-l mai întâi pe papagalul căpitanului Hoyt-Sumner, care a adus virusul pe *Maria Prădătoarea*.

Abia când spune asta cedez și zâmbesc.

— De unde naiba scoți numele astea?

— Nu l-am inventat, e în manuale. Studiază istoria viitorului, spune Theo.

— Cum îl cheamă pe papagal?

— Fulton, dar după ce-i transformă pe toți pirații în morți vii, toată lumea îi zice Pene Stricate. Mai târziu, au rebotezat vasul *Târătura Înșiorătoare*, care mi se pare un nume potrivit.

Mi-ar plăcea foarte mult să petrec o oră în interiorul țestei lui, cățărându-mă pe diferitele roțițe de mecanism de ceas care se rotesc cu viteză.

— Pirații ăștia zombi sunt suficient de deștepți încât să-și redenumescă vasul? îl întreb. Suntem terminați.

— Ai face bine să fii partenerul meu în lupta împotriva piraților-zombi, spune Theo. Știi cum am putea să ne salvăm.

Theo se lansează în diferite strategii pe care le putem adopta pentru a supraviețui apocalipsei. Va trebui să construim o fortăreață undeva la înălțime, cu tunuri și alte arme practice, cum ar fi arbalete care aruncă săgeți aprinse. Simplu: după toate cărțile de fantasy pe care le-am citit, aproape că mă simt în stare să construiesc una. După câte se pare, va trebui de asemenea să învăț să gătesc pentru că Theo va fi prea ocupat să stea de pază douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână – e destul de convins că va descoperi secretul stării eterne de alertă în timp ce morții vii sunt printre noi – și nu va avea timp să-și gătească, altfel și noi vom ajunge să fim cina cuiva.

— Sună bine, Griff?

— Nu pot să promit că mâncarea pe care o voi găti va fi măcar comestibilă, dar vremurile disperate necesită măsuri disperate.

Theo își întinde mâna și batem palma, stabilindu-ne rolurile în apocalipsa piraților-zombi. Atingerea lui îmi face inima să bată tare și apăsător.

Îi dau drumul la mână.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Metroul zăngăne și e zgomotos, iar curioșii și-au îndreptat privirile în altă parte. Toți ceilalți sunt pierduți în propria lume.

— Am să-ți spun ceva, spune Theo.

— Cine-i primul?

— Piatră, hârtie, foarfecă?

Amândoi facem gestul pietrei.